

záno, poněvadž způsob krádeže není znám. Tím padá zažalovaný nárok i s hlediska schovací smlouvy, pročez bylo rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 6647.

Bylo-li dosavadnímu majiteli biografické licence odepráno její prodloužení a licence udělena osobě jiné, dosavadní majitel však se souhlasem této osoby provozoval biografickou licenci dále, jest on, a nikoliv ona osoba, práv z objednávek, jež učinil jeho náměstek v provozu biografu. Lhostejno, že dosavadní majitel poskytoval třetí osobě úplatu.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1926, Rv I 669/26.)

Až do konce roku 1920 příslušela biografická licence Marii G-ové, od 1. ledna 1921 pak spolku M. Avšak i po odnětí licence provozovala Marie G-ová biograf samostatně na svůj účet za souhlasu spolku M., je muž podle dohody platila jako podíl na zisku 250 Kč měsíčně. Jaroslav H., úředně schválený náměstek Marie G-ové, vedl vnitřní agendu biografu od roku 1919 do konce března 1923. Dne 28. listopadu 1921 objednal Jaroslav H. u žalující společnosti filmové programy, jež byly dodány v létě roku 1922. Nedoplatku za tyto programy domáhala se žalující společnost na spolku M. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Teprve v řízení odvolacím poukazuje žalobkyně na to, že G-ovou v provozu biografu právoplatně zastupoval Jaroslav T. To jest ovšem pravda, ale z toho plyne jen, že z právních jednání Jaroslava H-a jako úředně schváleného náměstka G-ové je práva tato, nikoli strana žalovaná. Také z toho, že G-ová provozovala podnik biografický po odnětí licence s vědomím a souhlasem strany žalované, nelze ve prospěch zažalovaného nároku těžiti, kdyžť dokázáno, že G-ová po propůjčení licence straně žalované pokračovala v provozování biografického podniku samostatně na svůj účet v důvěře, že odnětí licence bude odvoláno a že správní úřady dají souhlas k tomu, by strana žalovaná vzdala se licence ve prospěch G-ové. Věc bylo by ovšem posuzovati jinak, kdyby strana žalovaná byla po 1. lednu 1921 provozování podniku od G-ové převzala a ji v podniku ustanovila svou zástupkyní, to se však podle skutečností ve sporu zjištěných nestalo. Je tedy námitka nedostatku pasivní legitimace odůvodněna a stačil tento důvod k zamítnutí prosby žalobní, při čemž padá na váhu i to, že objednané filmy byly dodány v době, kdy zřeknutí se licence se strany žalované bylo zemskou správou politickou vzato již na vědomí. Vyhovuje tudíž napadené rozhodnutí zákonu, byť i nebylo lze souhlasiti s názorem prvního soudu, že Marie G-ová nepřestala býti právní i faktickou držitelkou licence a Jaroslav H. jejím náměstkem v provozu tohoto licenčního oprávnění, neboť podle skutečností ve sporu zjištěných zaniklo licenční oprávnění G-ové dnem 31. prosince 1920 a počínajíc dnem 1. ledna 1921 provozovala G-ová biografický podnik bez licence — tudíž protizákonně, — což ovšem na jejích soukromoprávních závazcích

zmocněncem Jaroslavem H-em v jejím zastoupení založených ničeho nemění.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc správně, dovodiv, že žalovaný spolek nemůže býti přidržen k tomu, by platil zažalovaný peníz, ježto se provozování biografu vůbec neujal, zástupce nezřídil a po rozumu Šu 9 min. nař. ze dne 18. září 1912, čís. 191 ř. zák. o schválení zástupce u zemské politické správy nezakročil, tak že jednáním Jaroslava H-a nemohl býti zavázán. I stačí dovolatelku odkázati na důvody napadeného rozsudku. Vzhledem k vývodům dovolacím dlužno ještě dodati: Jest zjištěno, že se žalovaný spolek udělené licence vůbec neujal a jí sám neprovozoval, nýbrž že G-ová, dřívější manželka Jaroslava H-a a do té doby licenciářka, podavši odvolání z rozhodnutí zemské politické správy, jímž jí bylo odepráno prodloužení licence na dobu po 1. lednu 1921, provozovala dále podnik biografický na svůj účet s vědomím a souhlasem žalovaného spolku. Připustiti jest, že žalovaný spolek, chovaje se takto, nedbal snad předpisů §§ 1 a 9 nařízení, dle nichž licence biografická, jsouc nepřevoditelná a nesmějíc býti pronajímána, musí býti provozována osobně neb úředně schváleným zástupcem. Ale okolnost tato může přivoditi pro žalovaný spolek jen újmy v tomto nařízení uvedené (§ 26), tedy po případě i ztrátu licence, nemůže však s hlediska hmotněprávního založiti takový skutkový a právní stav, jakoby byl podnik provozován jménem a na účet žalovaného spolku. Na věci nezměnilo se ničeho ani tím, že žalovaný spolek dostával za dodržování onoho skutečného stavu číselně určenou odměnu, kdyžt tato odměna, jak ze zjištění prvního soudce patrnó, měla ráz pouhého odstupného. Dovolatelka, poukazujíc na rozhodnutí čís. 3590 sb. n. s. snaží se dovoditi, že, ručí-li majitel licence za závazky, které učinil jeho zástupce úředně schválený (jak tomu bylo v případě čís. 3590), tím více prý ručí za závazky, jež podstoupila osoba neschválená, hospodařící v biografu s jeho vědomím a souhlasem, a odvolává se zejména na § 14 nařízení čís. 191/1912. Jest pravda, že tímto Šem nařízeno jest vedení katastru licencí biografických, do něhož může každý nahlížeti, a že v něm vyznačeno též, kdo jest úředně schváleným zástupcem licenciářovým. Ale v případě, o nějž jde, nelze ani z Šu 14 cit. nař. nic ve prospěch dovolatelky dovoditi, kdyžt ani netvrdila, že se z katastru přesvědčila, že Jaroslav H. nebo G-ová jsou zástupcem nového licenciáře. Bylo vůbec věcí žalobkyně, by, jednajíc s jednou z těchto osob, dbala péče řádného obchodníka (§ 61 zákona o společnostech s r. o. a čl. 282 obch. zák.) a se řádně přesvědčila, zda zejména Jaroslav H. jest oprávněn jednati jménem žalovaného spolku. To měla žalobkyně tím spíše učiniti, když koncem roku 1920 byly všeobecně prováděny obsáhlé změny v osobách majitelů biografu. I musí si nésti sama důsledky toho, že tak neučinila.